

fem för hundra å det oguldna kapitalet först beräknas och afgår, samt öfverskottet utgör kapitalafbetalning; samt

4:o att inbetalning af den uti nästföregående punkt omförmälda annuitet bör vid hvarje års slut verkställas vid påföljd för underlåtenhet deraf, att å annuiteten beräknas sex procent ränta från förfallodagen.

Med underdånigt tillkännagifvande häraf framhårdar Riksdagen etc.

Stockholm den 12 Maj 1880.

N:o 48.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 12 Maj 1880.

» » » » Andra Kammaren den 12 » »

Riksdagens underdåniga Skrifvelse angående väckt förslag om förändrad lydelse af § 48 mom. 1 i Kongl. Förordningen om fattigvården.

(Första Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 2) Utlåtande N:o 6. Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 2) Utlåtande N:o 24).

S. A. K.

Kongl. Förordningen den 9 Juni 1871 angående fattigvården berättigar, enligt 29 § mom. 1, fattigvårdssamhälle, som emot dylikt samhälle i annat län vill föra talan om ersättning för lemnad fattigvård, att göra sin talan anhängig hos Konungens Befallningshafvande i det län, sökanden tillhör, hvarefter denna embetsmyndighet har att öfversända ärendet till handläggning af Konungens Befallningshafvande i det andra länet; men den lättнад, som sålunda blifvit sökanden beredd, kommer icke, efter den tolkning, som gifvits åt förordningen, sökanden till godo, i händelse han vill anföra besvär emot det beslut, länsstyrelsen inom annat län i ärendet meddelat. Förordningen stadgar nemligen i 48 § mom. 1, att den, som är missnöjd

med Konungens Befallningshafvandes beslut i ärende af förevarande beskaffenhet, må deröfver hos Kamrarrätten anföra besvär, hvilka inom föreskrifven tid skola aflemnas till Konungens Befallningshafvande, som inforrdrar vederbörandes förklaring och insänder handlingarne till Kamrarrätten; och då författningen icke innehåller medgifvande, att besvären må till länsstyrelsen i klagandens hemort aflemnas, har häraf hemtats stöd för den tolkning, att besvären skola aflemnas omedelbart till den Konungens Befallningshafvande, hvilkens beslut utgör föremål för klagan, hvaraf åter följdén blifvit, att besvär i fattigvårdsmål, som berört fattigvårdssamhällen inom två särskilda län, äfven om besvären inom fatalitetens utgång aflemnats till länsstyrelsen i klagandens hemort och sedermera derifrån öfverlemnats till länsstyrelsen i det andra länet, förklarats icke kunna komma under pröfning.

Riksdagen, som anser ej mindre billigheten, än ock en följdriktig tillämpning af den grundsats, som i fråga om nämnda ersättningstalans anhängiggörande är antagen, fordra, att besvär emot Konungens Befallningshafvandes utslag uppå slik talan få af klaganden inom den stadgade besvärstiden inlemnats till Konungens Befallningshafvande i det län, der klaganden har sin hemort, och att dessa besvär, då de derefter blifvit till den Konungens Befallningshafvande, som i ärendet meddelat utslag, öfverlemnade, skola af denne i föreskrifven ordning behandlas, får i underdånighet anhålla om förändring i ofvan angifna syfte af § 48 1 mom. Fattigvårdsförordningen den 9 Juni 1871.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 12 Maj 1880.
